

Jorflag, men jeg er sikker paa, at jeg ikke kan komme til det. Det er paa ingen Maade overraskende, det paalægger Ingen, at de skulle gjøre noget Saadant, og det kan derfor paa ingen Maade komme til at forhindre noget Andet. Derfor Regjeringens Repræsentant nu udtaler, at det er urigtigt at komme med et saadant Forflag, thi Regjeringen har paatænkt i en nær Fremtid at gjøre Noget i denne Henseende for Egnen, skal jeg stieblikkelig tage mit Forflag tilbage. Men jeg har, som sagt, en Formodning om, at dette ikke vil ske, og derfor er jeg fremkommen med Forflaget. Jeg har hebet om Ordet allerede nu, fordi den ærede Raler, som er saa godt lokaliseret i Egnen, idet han nemlig bor der, har gjort forskjellige Bemærkninger, som jeg nødig vilde lade være ubesvarede allerede nu, for at der kunde blive taget Hensyn til Begges Bemærkninger ved den fremtidige Diskussion.

Indenrigsministeren (Steel): Naar den ærede Forslagsstiller ligeoverfor det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Hviid) har gjort gjældende, at han ikke antog, at der var Udsigt til, at den her foreslaaede Jernbane i en nær Fremtid vil blive anlagt som Statsbane, er han gaaet ud fra en Forudsætning, der, saavidt jeg ser, er fuldkommen begrundet. Jeg tror ikke, at der er Tale om for Dieblirket at faae gennemført et Lovforslag om Anlæg af Statsbaner, førend de Baner, som indeholdes i Lov af 16de Juni forrige Aar, ere anlagte eller i ethvert Tilfælde nærne sig deres Fuldbendelse saaledes, at de nye Anlæg slutte sig rimelig til Fuldbendelsen af disse Baner. I denne Forudsætning tror jeg altsaa, at det ærede Medlem har fuldkommen Retten paa sin Side. Jeg vil ogsaa sige, at det ærede Medlem havde Ret i den anden Forudsætning, han gik ud fra, den nemlig, at der ikke kunde ventes et overordenlig stort Tilskud af Statskassen til Anlæg af flige Baner, som maatte betegnes som rene Lokalbener, som Baner af den Bestaffenhed, at de maatte henhøre til en hel ny Serie af Jernbaner, Jernbaner forøvrigt, der i sin Tid have havt stor Sympathi her i Salen, de rent private Baner, som man kaldte Amtsbener. Til dem kunde der ganske vist ikke ventes stort Tilskud. Men jeg er bleven stuffet ved at høre, at den ærede Forslagsstiller havde en saa besteden Forventning, thi hans Forflag siger noget Andet. Vel sagde den ærede Forslagsstiller ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at dette Forflag om et Jernbaneanlæg adskilte sig fra tidligere Forslag derved, at her forlangte man overmaade Lidt, nemlig kun Halvdelen af Expropriationsomkostningerne; men Lovforslaget gaar jo ud paa at give Ministeren Bemyndigelse til at give et Tilskud til disse Baner af indtil 80,000 Kr. pr. Banemil, med andre Ord, det har i sin Henviisning fra den ene Lov til den anden oplivet Loven af 1873 i

fit hele Omfang. Alle de Begunstigelser, som Regjeringen kunde give ved Baneanlæg dengang — det var Aarhus-Nyomgaard Banen og Skive-Slyngøre Banen, der var Tale om, — komne fuldkommen til Live igjen ved dette Forflag. (Medsigelse af Winther.) Naar det ærede Medlem er i Livet derom, vil han ved at gjennemlæse Loven af 1875, hvortil der er henvist, og se, at den igjen henviser til Loven af 23de Mai 1873, finde, at den er faldt helt og holdent til Live. (Afbrydelse af Winther.) Det er § 4, som henviser dertil. (Winther: Der er taget Noget ud!) Det er overmaade Lidt, det er ikke noget af det Væsentlige. Imidlertid har det jo ikke været det ærede Medlems Hensigt, og saa bliver jo Sagen en anden. Men saaledes som Lovforslaget foreligger, kalder det Loven af 1873 igjen til Live. Naar man nu altsaa skal diskutere denne Sag, maatte man se bort fra den Forudsætning, at der her var Tale om Jernbaneanlæg, der havde den Betydning, at man skulde anlægge dem for Statens Regning, eller Staten skulde give Tilskud af den Betydning, som er bestemt efter de Love, som her ere citerede. Eller, rettere sagt, den ærede Forslagsstillers Mening har været den, at der her var Tale om en tredje Klasse af Baner, de rent lokale Baner, som man kunde kalde Amtsbener, eller hvad man nu vil. Jeg vil sige, at det kunde være værd at tage under Overvejelse, om der kunde være Anledning til nu at tænke paa Muligheden af, at Staten ogsaa nu ved mindre Bidrag eller paa anden Maade fremmede Gjennemførelsen af den Slags Baner paa saadanne Steder, hvor Forholdene tale derfor. Jeg vil i og for sig ikke anse det for en Urimelighed, om Staten lettede Gjennemførelsen af saadanne private Baner, for hvilke fornuftige Grunde talte, hvor Anlægget gjaldt Egne, hvor Populationen var saaledes og Forholdene i det Hele vare af den Bestaffenhed, at der kunde ventes tilstrækkelig stor Trafik paa Banerne, til at de kunde betale sig. Da de skulde anlægges væsentlig for privat Regning, maatte man tage sig ivare for saadanne Forhold, som kunde bewirke lignende Vanskeligheder som dem, der fremkom ved Anlægget af de andre private Baner i Jylland. Man maatte altsaa se hen til, om der var rimelig Udsigt til, at de kunde betale sig. Hvis de kunde det, er det jo i og for sig et saa godt Formaal, at der er rimelig Grund for Staten til ikke at unddrage saadanne Bestrebelse al sin Hjælp, om end i meget formindret Maal. Man kan ikke negte, at saadanne Baner, naar de sættes i Forbindelse med Statsbanerne, altid vilde kunne tilføre disse nogen Styrke. Jeg tror rigtignok ikke, at der er megen Udsigt til, at det vil ske paa dette Sted, idet Trafikken vanskelig vil føre længere ned end til Aarhus; men man kunde dog tænke sig, at der var Ting, der skulde søres fra Aarhus og Nord paa, og saa tror jeg, at det ogsaa kunde have nogen Interesse